

Dokter down under (6)

Liever een blij boer?

Alice Springs ligt in een weids gebied, waar het meeste land wordt gebruikt om vee te laten grazen. Omdat er geen sappige, groene weiden zijn maar veel dorre bosjes, zijn de gemiddelde boerderijen veel groter dan in Nederland. Soms beslaan ze een gebied ter grootte van ons kikkerlandje.

Met de verpleegkundige van de thuiszorg heb ik om half zeven 's ochtends een afspraak om hun boerderij te bekijken. Haar man Russel heeft 7000 koeien op 1000 km². En dat is nog maar een van zijn vier boerderijen. Niet gek. Volgens hem is deze boerderij nog klein vergeleken met die van zijn broer, die meer dan 10.000 km² beslaat. Dat is een flink stuk grond en de koeien kunnen overal zijn.

Eens per jaar worden alle koeien verzameld. Dit gebeurt op een vrij simpele manier. Er zijn maar een paar drinkplaatsen op het landgoed en daar komen alle koeien drinken. Het water is alleen te bereiken

automatisch op zijn kant, zodat het dier niet kan bewegen. Ik oefen mijn castratietechniek op een stuk of twintig kalveren. De maat van de testikels van de wat grotere kalveren is redelijk indrukwekkend. Russel weet me te vertellen dat een volgroeide stier testikels heeft zo groot als een mannavuist. En Russel heeft grote vuisten ...

We rijden nog een uurtje over zijn land en zien dingo's, kangoeroes en zelfs een slang en genieten van het schitterende uitzicht. Russel heeft dan ook een simpele levensfilosofie: Neem het leven zoals het komt en geniet ervan. Russel is een blij boer.

In het ziekenhuis zie ik een 6-jarig aboriginalmeisje. Gevallen, losse tand in haar hand. Een vrij eenvoudige klus, kind even afleiden, tand terugduwen in het gat (au!) en een tandarts bellen. De eerste vraag van de tandarts komt uit onverwachte hoek. Of het meisje wel echt is gevallen. Vaders geven hun kinderen nogal eens een rechtse directie, en dat schijnt de meest voorkomende reden te zijn voor 'tandjes tuffen'. Na een kort kruisverhoor klinkt het verhaal redelijk bonafide en als ook getuigen van de val zich melden, ben ik weer wat geruster.

Van hetzelfde laken een pak. Een 9-jarige aboriginaljongen wordt van ver ingestuurd met een hyfemie. Het ziet er luguber uit: een laagje bloed tot net onder de pupil. Deze keer doe ik beter mijn best. Hoe is het gekomen? Rock? Stick? Nee, gewoon bij een spelletje tegen de elleboog van een vriendje aangelopen. Kan gebeuren. Compliceren is dat je met een hyfemie moet rusten en

liefst in een positie van 45 graden. Vertel dat maar eens aan een joch van negen! Het eindresultaat is wat orale sedatie. Beter voor het oog.

Eigenlijk vreemd dat je bij elke verstuijing of verwonding aan mishandeling moet denken. Zal ik dan toch maar boer worden? Het is een beetje te laat, denk ik, maar ik zie er wel de charme van. ■

Gerben Keijzers,
arts in opleiding tot emergency physician in Australië

DE FOTO IS HELAAS
NIET BESCHIKBAAR
VOOR INTERNET

via een soort fuik en de koeien zitten dan vast in het kleine, omheinde gebied rondom het water. Zij worden in drie groepen opgesplitst. De oudere koeien die klaar zijn voor de verkoop, de koeien die nog te jong zijn om te worden verkocht, en de allerjongste die moeten worden gebrandmerkt en gevaccineerd.

Vandaag worden de kalveren gebrandmerkt, geormerkt en gecastreerd. Maar ook vaccineren en de horens erafsnijden behoort tot de klussen. Een man leidt de kalveren door een smalle gang van dranghekken. Aan het eind ervan wordt het kalf een soort kantelkrat binnengeloofd. Het krat draait